

grappige en zonderlinge dingen te beweren, maar het lijkt mij toch, dat dit niet best door den beugel kan. Het is zulk een spijtig iets, als men bespeurt, hoe de algemeene meening omtrent hygiënische zuigelingenkleeding, die nu eindelijk in betere banen wordt gestuurd, in haar omzwenking weer wordt tegengewerkt.

Te betreuren is het echter, dat dergelijke anti-hygiënische raadgevingen aan moeders een zeker officieel cachet voor den leek krijgen, door het opschrift „Officieel Orgaan van de Amst. Ver. voor Zuigelingen-zorg”. Nu kan ik mij moeilijk voorstellen, dat deze vereeniging haar sanctie zou willen verleen en aan zuigelingencorsetten, of aan de onlangs in hetzelfde blaadje geuite meening, dat fopspenen voor alle kinderen zulke bijzonder nuttige artikelen zijn. Waar echter dergelijke raadgevingen zonder eenige tegenspraak of aanmerking op het leekenpubliek worden afgevuurd, lijkt het mij gewenscht, dat in geneeskundigen kring hierop de aandacht eens wordt gevestigd. Heeft dit blaadje waarlijk met de Ver. voor Zuigelingen-zorg iets uitstaande? En zoo niet, is het „Officieel Orgaan enz.”, dat dit blaadje voor het publiek een zekere waarde geeft, meer zoo bij vergissing daarop gezet, zou het dan niet, in het belang der zuigelingenverzorging, heusch tijd worden, dat dit sieraad uit den titel werd verwijderd?

Amsterdam, 25 October 1914.

J. STÄRCKE.

STRAF.

Dat wij vaak het verzoek ontvangen, om ziekenbriefjes te geven aan personen, die hoogstens lijden aan een buitengewoon lichte ongesteldheid; dat ons verzocht wordt mede te deelen, dat een patiënt op ons spreekuur zóó lang heeft moeten wachten, dat hij daarvoor een geheel morgen verzuimen moest; dat, wanneer wij tegen een zwakkeeling zeggen: „zachtjes aan maar!”, het dan opgevat wordt, alsof wij hem de geheele week het werken verboden hebben; dat alles zijn gebeurlijkheden, die wij ook uit „vredestijd” kennen en die niet de moeite waard zijn, om er over te spreken — onder ons, geneeskundigen.

Maar ook het hoofdstuk „ziekenbriefjes” kent zijn „oorlogstijd”.

„Dokter, mijn man heeft gisteren avond het bootje voor het fort verzuimd; wil u een briefje geven, dat hij bij u is geweest?”

„Wel neen, juffrouw!”

„Dan is het uw schuld, dat mijn man een „douw” krijgt”.

De volgende week was het gezin uitgeschreven uit het ziekenfonds.

De kapitein te K. vraagt mij, of het waar is, dat de moeder van den landweerplichtige IJ. inderdaad zóó ernstig ziek is geweest, dat haar zoon niet op het appèl was en de eerste drie dagen daarna afwezig bleef. Ik had geen moeder van IJ. gezien, herinnerde mij ternauwernood den naam. Of ik p.o. wilde antwoorden, want het ging hier om het toekennen van een zware disciplinaire straf. Ik verschuilde mij, misschien ten onrechte, achter mijn ambtseed, maar het schijnt toch misgelopen te zijn. De moeder van IJ. en haar familie zijn al reeds „uitgeschreven”.

Aldus ontvangen wij van onze patiënten, voor wie wij ons best doen, hun hulp te verleen en bij meer dan lichamelijk leed, voor het vermeende onrecht, hun aangedaan, onze straf.

Maar erger dan dit alles is het feit, dat onze patiënten inderdaad overtuigd zijn, dat wij, door ze niet ter wille te zijn, te kort schieten in onzen plicht tegenover hen.

„Ik kan wel zien, dat u niet van uw kinderen weg moet”, zeide mij een „verongelijkte” vader.

„Ik had het niet van u gedacht, dokter; u hebt toch ook kinderen”, voegde juffrouw IJ. mij toe.

En in die onverdiende, maar toch gemeende verwijten ligt voor ons, ziekenbriefjes schrijvende fondsdoktoren, wel de grootste straf voor in „vredestijd” begane fouten.

Amsterdam, 25 October 1914.

A. KROVELD JR.